

sig som Hr. og Fru Schultz, en mørk Nat stod under samme Paraply ude paa Nepomukbroen og stirrede ned i det forbiilende Vand, ligegyldige for Vorherres Regn, der dryssede ned over dem, foragtende Stormen, der hylede oppe under Hradschin, bare optagne af sig selv og deres Lykke — —.«

Han standsedes i sin Tale af en Haand, der lagde sig blødt paa hans Skulder . . . og af en Kind og en Mund, der lagde sig tæt op til hans Øre.

»Neergaard,« hviskede hun. »Jeg glemmer det aldrig . . . aldrig! Ja, ikke sandt, min egen Ven? Du og jeg, vi tilhører dog hinanden, hvad der saa end sker. Ikke sandt?«

»Det er netop det, jeg mener. Hvad der saa end sker — vi vedbliver alligevel at høre sammen. De kaldte mig en Gang, ganske træffende, for Deres anden Mand.«

»Ja, — det er du jo!«

»Ja,« sagde han, idet han lempelig frigjorde sig for hende og atter bøjede sig frem over sine Knæ. »Jeg blev det den Aften, da Ordene blev udtalt, — det har jeg senere forstaaet. Det var den Gang, da jeg skulde have været til London, . . . om De husker det. Det var tillige paa det Tidspunkt, da Løjtnant Thomsen begyndte at interessere Dem saa stærkt . . . eller var det Kandidat Iversen — —?«

»Begynder De nu igen! . . . Nu synes jeg virkelig, vi skulde holde Fred for i Dag. Kan De for Resten ikke selv mærke, Neergaard, hvor latterlig